

ע"פ 64428/03/16 - חאתם תמימי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

בפני כב' השופט הבכיר אמנון כהן

עפ"ת 64428-03-16 תמימי (עציר) נ' מדינת ישראל

חאתם תמימי (עציר)

המערער:

ע"י ב"כ עו"ד פארס מוסטפא

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ע"י ב"כ עו"ד עמית לוין

פסק דין

בפני ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה (כב' השופט נאיל מהנא), אשר הרשיע את המערער על פי הודאתו בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 ובשימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, בניגוד לסעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), תש"ל - 1970.

בית המשפט קמא הטיל על המערער מאסר למשך 6 חודשים, והפעיל מאסר על תנאי, שהיה תלוי ועומד נגד המערער למשך 18 חודשים, באופן חופף (כך שסה"כ הוטל על המערער מאסר לתקופה של 18 חודשים). כמו כן, הטיל בית משפט קמא על המערער תשלום קנס בסך 1,000 ₪, פסל את רישיון הנהיגה שלו למשך 12 חודש, וכן הטיל עליו 8 חודשי פסילה על תנאי ו-12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים.

ב"כ המערער טען, כי העונש שהוטל על המערער הינו בלתי מידתי בשים לב לעבירות בהן הורשע. כמו כן, טען, כי לא היה מקום להפעיל את המאסר על תנאי.

ביתר פירוט, נטען, כי התנאי שעמד נגד המערער על נהיגה ללא פוליסת ביטוח, אמנם "תופס", ואולם, הטלת מאסר כה ארוכה, חורגת ממדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירה של נהיגה ללא פוליסת ביטוח. טענה נוספת לעניין זה הייתה, כי כנגד הנאשם היה תלוי ועומד עונש מאסר על תנאי בגין עבירה של נהיגה ללא רישיון, ואילו במקרה דנן, העבירה שבוצעה הייתה תחת פסילה.

טענות אלה נטענו גם בבית המשפט קמא, ובית המשפט קמא, בגזר דין ארוך ומנומק היטב, דחה טענות אלה, תוך שהוא מתבסס, בין היתר, על פסקי דין מתאימים. בעניין זה, הסתמך בית משפט קמא, בין היתר, על ע"פ 49/80, **מסילתי נ' מדינת ישראל**, פד ל"ד (3) עמ' 808, הקובע כדלקמן:

"הכלל הוא, כי המאסר על תנאי מופעל שעה שהנאשם עובר בתקופת התנאי עבירה שנקבעה בגזר הדין, ומורשע בה (סעיף 52(ב) לחוק העונשין). במצב הדברים הטיפוסי, עובר הנאשם ומורשע

בעבירה הזוה במספרה לזו שפורטה בתנאי. זהו המצב הרגיל, אך לא היחיד. הפסיקה הרחיבה את המשמעות הנודעת לסעיף 52(ב) לחוק העונשין, וקבעה, כי התנאי יופר אך אם הנאשם לא הועמד כלל לדין בעבירה הזוה במספרה לעבירת התנאי, ואף לא הורשע על פיה, ובלבד שהעבירה בה הורשע הנאשם הלכה למעשה כוללת בחובה, מבחינת יסודותיה, את היסודות הקבועים בעבירת התנאי".

כפי שנקבע, המבחן להפעלת התנאי אינו מבחן טכני-פורמאלי, אלא מבחן מהותי-ענייני. השאלה היא אם התנהגותו הפלילית של הנאשם שהורשע, מקיימת את היסודות של עבירת התנאי.

לכך יש להוסיף את ע"פ 624/75, 659/75, פ"ד ל (2), 222. באותו עניין, הייתה העבירה שבמאסר על תנאי עבירת גניבה, לפי סעיף 270 לפקודת החוק הפלילי, והעבירות שהמערער הורשע בהן, היו גניבה ממעביד, לפי סעיף 275 לפקודת החוק הפלילי, והתפרצות לבניין וגניבה, לפי סעיף 297 לפקודת החוק הפלילי. בית המשפט העליון קבע, כי לא זו בלבד ששתי העבירות שבהן הורשע, כוללות גם את יסודותיה של העבירה שבמאסר על תנאי, הינו, היסודות שבעבירת הגניבה, אלא ששלושתן משתייכות ל"משפחה" פלילית אחת, הינו, לעבירות הנוגעות לרכוש.

הערך החברתי המוגן בעבירה הנהיגה ללא רישיון ובנהיגה תחת פסילה, הינו ההגנה על שלומם וביטחונם של ציבור המשתמשים בדרך. ברור שמי שנוהג תחת פסילה, נוהג גם ללא רישיון נהיגה.

בנוסף, לא ניתן לומר, כי בנסיבות דנן אין מדובר בעונש חריג המצדיק התערבות ערכאת ערעור, וזאת בין היתר, בשים לב להרשעותיו הקודמות הרבות של הנאשם.

יתרה מזו, חרף גילו הצעיר, המערער ריצה מספר מאסרים בפועל בגין עבירות אלימות ורכוש, פריצה לרכב, גניבה מרכב, גניבת רכב, הפרת הוראה חוקית, נהיגה פוחזת של רכב ועוד. חלק מהעבירות בוצעו כאשר מאסר על תנאי היה תלוי ועומד נגד המערער, ונראה, כי גם כאשר היה תלוי ועומד נגד המערער מאסר על תנאי, הוא לא נרתע ושב לפגוע בציבור.

בנוסף, למרות שהמערער הוציא את רישיון הנהיגה שלו בשנת 2013, הוא ביצע מספר עבירות תעבורה, ואף נידון למאסר בפועל בגין נהיגה עם רישיון נהיגה שאינו תקף לאותו סוג רכב. כמו כן, נידון המערער למאסר לתקופה של 10 ימים בגין עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה.

בהרשעה בה הוטל על המערער מאסר על תנאי, אותו הפעיל בית משפט קמא, נידון המערער גם למאסר לתקופה של 10 חודשים בגין נהיגה ברכב ללא רישיון, שבל"ר ונטישת הרכב במקום אחר.

לכך יש להוסיף, כי תסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט קמא בעניינו של המערער, היה שלילי, וזאת, בין היתר, מאחר שהמערער לא התגייס להשתלב בהליך שיקומי ולצמצם מעורבותו החוזרת בפלילים, גם כאשר מאסר על תנאי

תלוי ועומד נגדו.

ברע"פ 2221/11, **שאל הראל נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים ביום 24.3.11), דחה בית המשפט העליון בקשה למתן רשות ערעור לאחר שהמבקש הורשע על פי הודאתו בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, ואישר עונש מאסר לתקופה של 16 חודש ופסילת רישיון נהיגה למשך 10 שנים, וכך כתב כב' השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז) בעניין הראל:

"נהיגה בזמן פסילה אינה סתירת לחי לחוק בלבד, אלא סיכון לכולי עלמא, לנהגים ולהולכי הרגל מסביב, שהרי אם מצא בית המשפט, כי פלוני אסור שיחזיק הגה בידו וינהג ברכב, מעיד הדבר על מסוכנותו על הכביש. בהקשר דומה, נזדמן לי לציין (רע"פ 665/11, אבו עמאר נ' מדינת ישראל (לא פורסם)), שציטט בית המשפט המחוזי: "עבירות נהיגה בזמן פסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי בפלילי, אלא אף מוסרי כפול. הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר, וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזו".

אמנם העונש שהוטל על המערער אינו קל, אך, מסתבר, כי המערער לא נרתע עד כה מביצוע עבירות שוב ושוב, ובמובן זה יש לשלוח מסר צלול וברור, לפיו בעבירות מסוג זה, במיוחד כאשר למערער עבר מכביד, ינקוט בית המשפט בענישה מחמירה, המשקפת את הסכנה הטמונה בהם לציבור הרחב.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפוני, רמלה ביום 19.6.16 בשעה 9:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנידון לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

יש לשלוח העתק לצדדים.

ניתן היום, א' אייר תשע"ו, 09 מאי 2016, בהיעדר הצדדים.